

Тальнівська міська територіальна громада
Звенигородський район Черкаська область

Тема:

«Сучасні борці за незалежність та
територіальну цілісність України»

ІМЕНА ВКАРБОВАНІ В ІСТОРІЮ

**Кімлик Володимир Іванович
Захарченко Олександр Григорович**

Актуальність дослідження.

Війна жорстока. Вона не обминула жодного міста чи села, жодної хати чи квартири. Тому життєва історія кожної долі є дуже важливою для пам'яті, для розуміння історії України. Ця війна змінила кожного, і кожен має зрозуміти свою роль у цьому історичному процесі.

Учні Кривоколінського НВК, члени шкільної дитячої організації «Молода Січ» створили пошукову групу у складі:

1. Касір Артем Сергійович
2. Гоменюк Іванна Юріївна
3. Пах Едуард Анатолійович
4. Півторак Валерія Михайлівна

Керівник групи Янкова Таміла Миколаївна, педагог-організатор
Кривоколінського НВК. Контактний телефон: 0638401023

Мета пошукової роботи:

- вивчення життєвого шляху Героїв,
- збереження пам'яті про синів України, які поклали голову в боротьбі за свободу і незалежність нашої держави.

Дослідницька робота в патріотичному проєкті «Герої серед нас» сприятиме вихованню в учнівській молоді активної громадянської позиції щодо зміцнення державності, почуття української ідентичності та національної свідомості, розвитку творчих інтересів учнівської молоді до пошуково-дослідницької та краєзнавчої роботи, залученню до вивчення історії рідного краю.

Поставлена мета передбачає виконання таких завдань:

- описати події ;
- висвітлити долю учасників бойових операцій;
- проаналізувати одержані матеріали і спланувати подальшу роботу пошукової та волонтерських груп щодо збереження пам'яті про Героїв – односельців та їх подвига.

Практичне значення одержаних результатів роботи полягає в тому, що викладені в ній матеріали можуть бути використані при створенні «Книги пам'яті», для патріотичного виховання підростаючого покоління та глибшого розуміння історії рідної землі.

ВСТУП

«Просинайся! Почалася війна!» Саме з цих слів близько 5 години ранку розпочалося 24 лютого 2022 року в українських сім'ях. Ця подія назавжди розділила життя українців на до та після. Російські війська здійснили масовану повітряну атаку по всій території України та почали повномасштабний воєнний наступ. Одразу ж почалися інтенсивні обстріли підрозділів ЗСУ на сході країни, були нанесені ракетно-бомбові удари по аеродромах і складах зброї майже на всій території України.

Розраховуючи на швидку перемогу «взатридні», війська загарбників наштовхнулися на потужний супротив українців, які завзято боронять свою землю, волю та незалежність попри те, що звичне життя руйнується на очах. [1]

Наслідуючи Гітлера, який теж хотів «остаточно вирішити єврейське питання», був відданий наказ російським військам перейти державний кордон України та атакувати його столицю, міста, об'єкти критичної інфраструктури, аеродроми, Збройні Сили України, вбиваючи на своєму шляху мирних громадян, руйнуючи їхні будинки, школи та дитячі садки. Народ України завадив цим планам. Російська армія була зупинена і почала швидко утилізуватися, втрачаючи за перші кілька днів більше живої сили та техніки, ніж за багато років двох чеченських воєн та сирійську авантюру, разом узяті. Демократичний світ об'єднався довкола України. [2]

Він любив Україну

Кімлик Володимир Іванович народився у Романівці на Тальнівщині 18 квітня 1968 року. З часом сім'я переїхала спочатку у Лоташеве, а потім і в Криві Коліна. Там закінчив школу, після чого навчався у Києві, отримав спеціальність «Електрозварювальник». Проживав у місті Біла Церква. Мав дружину, сина. Володимир Іванович тривалий час брав участь у бойових діях у зоні АТО, був поранений та контужений. З 28 травня 2016-го року воював у складі «Правого сектора» (позивний – «Вагнер»). Має бойові нагороди. Як почалася війна – пішов захищати рідну землю від російських окупантів. Загинув 10 березня 2022 року на 54-му році життя під час виконання обов'язку перед Батьківщиною на Броварському напрямку, що на Київщині.

«Новий Дзвін», 14.квітня 2022 року

Нагороди

1. Медаль «Хрест хоробрих»
2. Медаль «За оборону Авдіївки»
3. Медаль «За мужність»
4. Відзнака «Холодний Яр»
5. Відзнака «Боець – ветеран ДУКПС»
6. Відзнака «Середнє поранення ДУКПС»
7. Нагрудний знак «Доброволець»

12 квітня Тальнівщина пращалася із своїм Героєм - Кімликот Володимирот, який загинув захищавочит нашу рідну Україну від рашистів на Броварському напрямку. Тіло солдата на малу батьківщину доставили побратими із «Правого сектора», із якими Володимир боронив українську землю ще з часів війни на Донбасі. У Добровольчоту Українському корпусі Правого сектора його називали Вагнерот. Його друзі кажуть, що Вагнер завжди був справжній – справжнім Воїном і справжнім Націоналістом, який присвятив своє життя боротьбі за самостійну й вільну Україну.

«Колос» 14 квітня 2022 року

У квітні 2022 року невимовно тяжка звістка про загибель Володимира Кімлика приголомшила жителів села Криві Коліна та сусідніх сіл. 14 квітня односельці стояли на колінах вздовж дороги, зустрічаючи свого земляка – героя.

Зривався холодний вітер, майоріли жовто-блакитні прапори в руках у старшокласників, похилили кучеряві голівки червоні гвоздики, тихо перешіптувалися люди. Важко було всім, а особливо матері Кімлик Нелі Іллівні. Вона уже не плакала, лише погляд видавав біль матері, що втратила сина, крик її душі.

Лист матері в редакцію газети «Новий дзвін»

«Заплакала Україна кривавими сльозами, заридала стара мати. Чорний - пречорний день у нашої неньки - України. 24 лютого - це продовження 2014 року. Орди убивць ввірвалися на нашу землю, сіючи руїни, пожарища, смерть, катування, гвалтування. Нелюди прийшли по велінню жорстокого ідіота- вбивці (ідіот- його слово, бо воно сказало: « у сучасних умовах, тільки ідіот піде війною») ката вільного, працьовитого козацького роду- українського народу.

Мій син Володя - учасник АТО, воював у добровольчому батальйоні під псевдонімом Вагнер. Поранений, контужений, довго лікувався, член «Правого сектора», працював у Черкасах. З 1 березня вже був у Києві. Виїхав уночі по дзвінку, навіть не сказавши слова. А по телефону: «Мамо, не плач, не журися. Я тебе люблю, все буде добре. Ми переможемо! Ми сильні.» До 8 березня підтримував, заспокоював. Я кричала криком, ридала, Господа благала: «Захисти, підтримай мого сина, допоможи нашим захисникам, знищи нечисть ординську і доморощену. Господи, допоможи!»

*Володя з мамою, Кімлик Нелею
Іллівною*

Сину, Синочку! Виростила тебе, доглядала на радість, на щастя. Хилилася до твоїх грудей і слухала: «Мамо, я тебе люблю!» Так часто ти говорив ці прекрасні слова. Дякую тобі.

Своєму сину Альоші він багато разів казав: « У полон не здамся. Ніколи не здамся! Краще – смерть!»

Після 9 березня Володя вже не обзивався . Пошуки закінчилися. Повернувся додому в супроводі воїнів – побратимів. У хату не зайшов, а пішов до брата Сергія і батька назавжди. Немає таких слів, щоб передати біль, горе, печаль. Немає і не буде.

Дорогі мої односельчани, рідні, друзі, знайомі, працівники освітянської ниви, жителі Тальнівщини, однокласники, низько схиляю свою сивочолу голову, стою перед вами усіма навколішки і дякую за величезну моральну і неоціненну матеріальну підтримку у цю чорну годину. Ви гідно пошанували мою дитину. Прошу пам'ятати наших воїнів-захисників. Пам'ятати: «Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не переможе мій народ!» – говорив витязь красного слова, син хліборобського роду Василь Симоненко. Захищаймо, оберігаймо свою Україну – неньку. Перемога буду за нами!

Мама Кімлика Володимира Івановича.» 21 квітня 2022

Лист сина Альоші батькові.

Володимир Кімлик із сином Альошою

«Батьку, обізвися, ти так мені потрібен! Хочу помутити твою пораду, посперечатись, просто поспілкуватись. Не хочеться вірити, що ніколи – ніколи не почую твого голосу, не отримаю підтримки. Ти ж горів справами в ім'я України у своєму Правому секторі. Все відкладав та відкладав розмову, бо « не

маю коли». Кожен день мимоволі у натовпі шукаю твою поставу, чекаю зустрічі. Ось промайнув високий стрункий чоловік з високо піднятою головою з відкритим розуміючим поглядом, здалося, що це ти. Кожен день жду дива. Немає, не буде... Дуже боляче, дуже важко.

Альоша Кімлик, квітень 2022

Проходили дні, тижні, місяці... біль не зник і лише тихий крик розриває серце матері.
- Яким він був, Ваш син? Як у звичайного хлопця формувався світогляд? – запитали ми у Нелі Іллівни.

Спогади матері, Кімлик Нелі Іллівни

- Моя сім'я дуже великі книголюби. Дитина ще лише вчилася ходити, а ми уже купували йому книжки. І він маленький, ще зашпортується, ніжки тягне, іде до мене, або до батька: «Читай!», «Розповідай!». Єдиною відрадою кожного з нас була нова

книжка і щось цікаве. Так швидко виріс наш син. Служити в армії в той час було дуже почесно. Кожен хлопчик мріяв стати солдатом. Щороку (70-80 роки) влітку приїжджали солдати, я пригадую як хлопчики бігли за машинами в яких водіями працювали салдати щоб поспілкуватися з ними. І сильно Володя плакав коли хлопцям пілотку подарували, а йому не попало. І тоді якийсь солдат змилювався і подарував йому пілотку. Я не знаю де вона ділася, але памятаю, що всі хлопчики гордилися, що вони мають справжні солдатські пілотки. Хлопчики завжди гралися у війну. І хлопці неподалік,тоді коли ми жили в Лоташові, копали землянку, я допомагала їм колоди волочити, хоча розуміла, що це забавка не дуже добра, але так воно склалося. Крім того, захоплення літературою також зробило відбиток у свідомості хлопчика

Володимир Кімлик під час служби в армії в Костромі

Мав друзів. Найблищим другом був Швець Льоня. Володя розповідав йому про все, мали спільні справи і секрети. Багато проводили час разом. Володя був, як і всі хлопчики інколи не слухняним... всяке бувало.

По здоров'ю в армії мій син не повинен був служити, він хворів астмою. Але Володя наполіг, мені і батькові сказав, що йде у армію. Служив У Костромі. Через вісім місяців його комісували за станом здоров'я.

- Які захоплення мав Ваш син?

- Захоплювався він армією, зброєю різною. Він, мабуть, її добре знав і умів користуватися, бо у нього була дуже велика бібліотека. Він говорив, що снайпер на війні це також професія.

Володимир Кімлик в період АТО

У 2016 році пішов у АТО. Воював він, мабуть, під Авдіївкою, бо у нього є бойова нагорода. Нічого ніколи не розповідав. Знаю тільки, що був двічі контужений, двічі поранений .... і так із осколками пішов... пішов на той світ. Знав, що не попрощався. Знав про війну... бо сусідка говорила, а я не вірила. Я все думала «Це брехня! Це брехня! Хватить тієї війни, яка була у 1941-1945 роках. Хай буде мир, хай буде добре... як не є, але ж мир!» Служив мій син у Правому секторі. Не пив, не курив, був звичайним хлопцем, таким як і всі.

Він не хотів, щоб я хвилювалася, плакала, думала. Мовчазний і дуже скритний. Те, що не треба було, а можливо і треба, він ніколи не розповідав.

Сповідував він Степана Бандеру. Біля ліжка у нього стоїть фото Степана Бендери із висловами його дітей, і говорив завжди « Україна – понад усе!» Мені здається, що ці слова перегукуються із словами Василя Симоненка «Можна все на світі вибирати, сину,Вибрати не можна тільки Батьківщину.»... і «Україна понад усе!»

Це фотографія Степана Бендери, яку він поклав біля книжок, я сьогодні йшла на зустріч з вами і взяла її, щоб і ви подивилися.

Час невблаганний. Все відлічує дні, місяці, роки, летить із космічною швидкістю, залишаючи минуле в нашій пам'яті. В історії України і в нашого волелюбного народу назавжди залишиться 24 лютого, коли наші воїни і вся Україна стали на захист своєї долі. Ллється кров ріками, течуть сльози, лунають звідусіль

прокляття знавіснілим катом – убивцям. Плаче Україна, плаче-стогне земля, йдуть наші соколи – воїни захищати життя – найдорожчу цінність, яка тільки є в цьому світі і якою треба дорожити та берегти.

Мій син – гілочка свого роду. Добрим словом підтримував мене, родину, а себе не вберіг.»

Записано зі слів Кімлик Неллі Іллівни

Володя прийшов до нашого класу в середню школу. І тоді нам, кривоколінським школярам, було дуже цікаво, який же він учень з іншої школи. Та ще до того й мама його вчителька!

Володя відразу влився в колектив, подружився з усіма хлопцями та й з нами — дівчатами. Добрий, ввічливий, щирий і щедрий. Дівчат пригощав цукерками. А до того – завжди в хорошому настрої. Розумів гумор і сам жартував. Як відомо, в кожного школяра крім імені є «прозвисько». У Володі воно появилося від прізвища і стало другим іменем – Кімка. Так називати себе він дозволяв.

Володя добре вчився, відвідував спортивні секції, багато дуже читав. І чим ставав старший, тим більше поринав у книги. (Це у нього від мами —Нелі Іллівни). І тепер я усвідомлюю, що він набагато більше за нас знав потаємних сторінок історії нашої рідної України.

Ми майже не готувалися до політінформації (проводилась вона обов'язково перед уроками раз на тиждень у понеділок або вівторок). Не готувалися, бо наш Кімка сам про все розказував, а ми слухали.

У 9 клас до нас прийшли навчатися його однокласники з Піщанської школи (у них школа була восьмирічна). Прийшов і його друг – Льоня Швець. З того часу два роки вони сиділи разом за однією партою.

Пригадую уроки історії...

Учитель Іван Якович Гуліка дуже добре знав свій предмет. Хотів, щоб ми якомога більше пізнали, тому багато нам розповідав. А ми у старшій школі цим і користувалися: попросимо Володю, щоб щось цікаве (із останніх подій у світі) запитав у вчителя. Іван Якович розказує, Володя підтримує розмову, а ми радіємо, бо часу на опитування домашнього завдання не залишається...

Таня Півторак

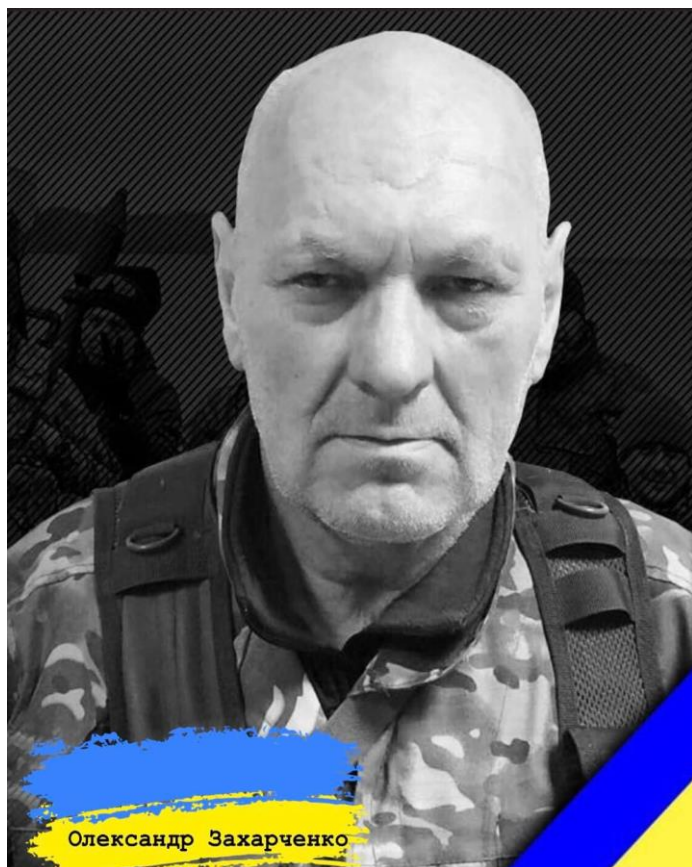

Фото із госпіталя і підпис на зворотній стороні від побратима

На передовій . Фото з побратимами

Свій хлопець

Захарченко Олександр Григорович.

Під час повномасштабного російського воєнного вторгнення Олександр пішов добровольцем Добровольчого батальйону «ОДЧ Карпатська Січ» давати відсіч ворогу. Загинув земляк 15 квітня в місті Ізюм, що на Харківщині.

Олександр Григорович Захарченко народився у с. Криві Коліна 9 вересня 1964 року. Тут здобув середню освіту, потім навчався у Знам'янці на водія електропотяга, відслужив армію. Жив у м. Бровари, мав невеликий бізнес. Був двічі одружений. Від першого шлюбу мав доньку Марію та внука Івана, які проживають в Америці, та двох малолітніх дітей – 7-річну Маргариту та 6-річного Захара. Його останнім заповітом було, аби похоронили у рідних Кривих Колінах, на Черкащині.

Після прощання у Тальному біля пам'ятника Героям Небесної Сотні траурний кортеж вирушив до рідного села. Односельці зустріли героя на колінах. Священники ПЦУ, на чолі з благочинним Тальнівської громади протоієреєм Андрієм Гаргатом, відправили панахиду у храмі Воскресіння Христового. Героя поховали з усіма військовими почесностями на місцевому цвинтарі.

– З Григоровичем ми познайомилися десь приблизно 5-6 березня, коли мене перекинули на Броварський напрямок. Наш добровольчий підрозділ готувався обороняти Київ. Ми разом стояли в караулі, як виявилось, обидва – з Черкащини, навіть навчалися в одному вузі приблизно в той самий час – у сільгоспакадемії. Він був кулеметником, а мій син був у нього – помічником. Після Стоянки нас відправили на ротацію, але «Джин» (так ми його називали) не поїхав, а відразу – на Ізюм, де посилювалися бойові дії.

Яким він був? Досвіченим, розумним, кмітливим, серйозним і, разом з тим, мав тонке почуття гумору. До нього тягнулися, його поважали, вважали «везунчиком», про себе кожен думав: «От старий хитрий лис». Під час одного бою він, ризикуючи власним життям, витягував поранених. А 15 квітня на світанку, на превеликий жаль, смерть настигла і його – від прямого влучання ворожим танком у позиції наших захисників Олександр Григорович загинув. Через обстріли, тіла загиблих ми змогли забрати лише на другий день. Вчора було прощання на нашій базі на передовій, а сьогодні на рідній землі, – згадує Богдан Легоняк, стрілець чоти

«Холодний Яр», відомий нам як завідувач філією «Холодний Яр» Національного історико-культурного заповідника «Чигирин».[5]

« Вісті Черкащини » 20.04.2022 Ліна Яловська

Спогади Ковальчук Лідії Петрівни (тітка, молодша сестра матері)

Кравченко Тетяна Степанівна 1911 року народження залишилась після війни без чоловіка з двома дочками Ніною і Лідою. Ніля (так звали її у селі)1933 року народження мала 5 дітей: Анатолія, Таню і ще трьох синочків Сашка, Вітю і Андрія. Все своє трудове життя працювала на фермі колгоспу-радгоспу дояркою. Померла на 67 році життя. Батько Захарченко Григорій рано помер. Залишив сім'ю коли діти ще були маленькими.

Діти виховувалися бабусею Танею і мамою в християнській моралі. Були слухняні, працьовиті і дружелюбні. У нас із сестрою також було взаєморозуміння і відданість. Якщо потрібно садити на городах (їх було три), то ми збиралися всі разом і разом працювали. Ми привчали і моїх дітей і дітей сестрички до праці. Особливо запам'яталось всім дітям, як ми копали картоплю кожного року. Насамперед ішли до бабусі, а потім до сестрички, а тоді і до мене. Обов'язково пекли картоплю, або в кінці городу, або в березі. Хлопчики заготовляли дрова і запалювали багаття. Яка то була смакота! Дині, кавуни, помідори, а хлопчики ще й рибку спіймають і наварять юшки.

Минулося дитинство. Всі вже виїхали із села, але приїзджають щороку і бажають мені ще жити і жити щоб було до кого приїзджати.

Жили і живуть зараз усі Захарченки(крім Сашка, бо він загинув за нашу Україну) в Броварах. Старший син , Толя , в Тернополі. Живуть дружно, спілкуються, зустрічаються, допомагають один одному – міцна родина!

Сашко був дуже працьовитою дитиною, працював на городі, пас корову, доглядав птицю. Мама тяжко працювала, то вони її всі жаліли і дуже любили. Він був сміхотун. Усіх вмів розсмішити і кожному підняти настрій. Усім цікавився, умів планувати своє життя і досягати мети. Умів підійти до кожного і знайти спільну мову: якщо захотів покататися в комбайні, то комбайнер йому не відказував

Я не можу ніяк усвідомити, що його вже немає. Але на все Божа воля!

Миру в Україні, щоб не гинули люди.

Спогади про Сашу Захарченка

З Сашею я знайома, як кажуть, з пелюшок. Проживали ми на одній вулиці. Тоді ще не було назв вулиць, то ж по кутковому вона називалася Левада. Разом росли, гралися потім ходили до дитячого садочку і в школу. Навчалися в одному класі.

Дитиною він був непосидючою, життєрадісною у всьому прагнув лідирувати, незважаючи на те, що був із багатодітної родини. Мені дуже подобалась його самостійність і вміння наполегливо добиватися справедливості. А якщо траплялися якісь непорозуміння під час ігор, то йому вдавалося якимось швидко все залагоджувати. Кеди, штани-кльош, сорочка з гострим комірцем, піджак в клітинку, зачіска світлого волосся, яке завивалося, блакитні очі і постійна усмішка на обличчі – ось таким я пам'ятаю його в юності.

Захоплення в нього були як у всіх хлопчаків нашого віку: різні рухливі, влітку- футбол, взимку –хокей, санки і лижі.

У навчанні не вирізнявся, але і не пас задніх. Любив читати книги, особливо фантастику. Найбільшого його мрією було подорожувати, побачити світ. Тому, напевно, після школи і здобув професію машиніста електропоїздів.

Життя вносить свої корективи. Останнім часом проживав у Броварах, мав родину. Один із перших став в ряди воїнів, що захищають нашу землю від рашистською орди. Проявив мужність і відвагу і героїчно загинув у нерівному бою під Ізюмом.

Серце стискається від болю.. Я пишаюся тим, що знала, знаю і ніколи не забуду цю прекрасну людину, справжнього українця. Слава Герою!

Колесник Олена Дмитрівна

ВИСНОВКИ

Ця жорстока війна прийшла в кожен український дім, заглядаючи при цьому і в деякі будинки сусідніх держав. У когось загинув брат або син, батько чи мати, знайомі, діти, хтось залишився без даху над головою, хтось без засобів до існування або роботи. Війна не щадить нікого, вона безжальна. Не дивиться ні на регалії, ні на положення або вік. Війна нелюдська по суті і немає їй жодного виправдання, нам лише залишається засвоїти цей урок і постаратися, по можливості, не допустити подібне в майбутніх поколіннях.

Пошукова робота не завершилася. Попереду ще зустрічі з рідними, які проживають в інших містах, однокласниками, яких війна розкидала по світу. Наша пошукова група склала план роботи на 2023 рік.

1. Продовжувати пошукову роботу.
2. Налагодити зв'язок із рідними Захарченка Олександра.
3. Надавати посильну допомогу по догляду за могилами.
4. За ініціативою Кімлик Нелі Іллівни надавати посильну допомогу в господарських справах.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. <https://uadim.in.ua/mystectvo-zmin/prokydaysia-viyna-pochalas>
2. <https://www.dilovamova.com/index.php?page=10&holiday=651>
3. «Новий Дзвін», 14.квітня 2022 року
4. «Колос» 14 квітня 2022 року
5. <https://viche.ck.ua/talnivshhina/talnivshhyna-vtratyla-shhe-odnogo-geroya/>

Спогади

- 1 Кімлик Неля Іллівна, мати Кімлика Володимира Івановича.
2. Кімлик Олексій Володимирович, син Кімлика Володимира Івановича.
3. Півторак Тетяна Іванівна, однокласниця Кімлика Володимира Івановича.
4. Ковальчук Лідія Петрівна, тітка, молодша сестра матері Захарченка Олександра Григоровича.
5. Колесник Олена Дмитрівна, однокласниця Захарченка Олександра Григоровича .